

Pytania zadawane były na bieżąco po poszczególnych referatach, były także chwile przeznaczone na dyskusję. Do kolejnej wprowadził bp Wacław Świerzawski.

Bp Wacław Świerzawski

Wprowadzenie do dyskusji

Moje Drogie Siostry, jeszcze kilka zdań, zanim przejdziemy do dyskusji. Sympozjum nasze: "Liturgia uświęcenia czasu w życiu osób konsekrowanych", jeśli patrzymy w przestrzeń przed nami, przygotowuje do przeżycia Jubileuszu, a jeśli patrzymy w przestrzeń za nami, przypomina wielką katechezę Ojca Świętego Jana Pawła na temat "Bóg jest miłością". Jakże ściśle wiążą się te dwa wydarzenia i pomagają nam przeżyć ów przełom tysiącleci i stuleci, który ma wiele krytycznych momentów i w świecie, i w Kościele. Przeżyć w sposób właściwy.

Uświadamiamy sobie, że na tym przełomie wieków i przy wchodzeniu w trzecie tysiąclecie nie jest istotna sama odnowa struktur, organizacji czy tworzenie nowych form, jak to się czasem komuś zdaje, ale coś o wiele głębszego. Po prostu, mamy poddać się odnowie duchowej, która idzie od tej Trójjednej Miłości, o której tyle tutaj mówimy, i od inspiracji, jakie daje Stolica Apostolska poprzez nauczanie Piotra naszych czasów i wszystkich nauczających, spełniających urząd prorocki.

Odnowa duchowa. A więc odnowa przez udział w świętej Liturgii! Proszę zauważyć, że w tym piśmie Anamnesis, w którym mają znaleźć się też materiały z tego sympozjum, bez przerwy powtarza się jako motto: "Najpilniejszym zadaniem jest formacja biblijna i liturgiczna Ludu Bożego, pasterzy i wiernych". Zwłaszcza, że często nie potrafimy dotrzeć do prawdy, która jest nie tylko zgodnością naszego ujęci rzeczywistości z rzeczywistością, zdania z jego treścią, ale jest po prostu wydarzeniem.

Też było to dzisiaj wyraźnie podkreślane, nasi Czcigodni Prelegenci ciągle o tej autentycznej wykładni Liturgii przypominali: Bóg jest prawdą i Bóg jest dobrem, i Bóg jest drogą, na którą trzeba wejść.

Moglibyśmy przy tym pozostać i nawet w dyskusji to wyakcentować, że największa, najgłębsza prawda Liturgii leży nie w tym, żeby coś nowego wymyślić i jeszcze bardziej upiększyć Liturgię, ale żeby dar przyjąć i dar oddać. Pan Jezus przyjął śmierć i oddał życie. Kto uczestniczy w Liturgii, ten składa siebie w ofierze, żeby w miejsce, które zrobił w przestrzeni własnego umysłu i serca, przyjąć miłość Boga Ojca, łaskę Syna i dar jedności w Duchu Świętym.

Powiem na zakończenie tej refleksji, że otrzymałem przed chwilą kartkę "pro memoria", która dobrze podsumowuje to, co chciałem przekazać: "Koniecznie wciągnąć męskie zgromadzenia w tego typu sympozja". Bogu niech będą dzięki. Powinni tu być - obok Sióstr - bracia konsekrowani, a także członkowie ruchów i stowarzyszeń - charyzmatycy, neokatechumeni. Niech posłuchają, na czym polega istota Liturgii świętej i istota modlitwy.

Zgłoszeń do dyskusji jest sporo, proszę uprzejmie zadawać teraz swoje pytania.